

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἄριστον παιδαγωγικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραστῆν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁμηρικῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωστικὸν ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Δι' συνδρομὰς ἔρχονται τὴν 1ῃν ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΑΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1898

Ἔτος 17ος.—Ἀριθ. 35

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΪΟΥ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 265]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ὁ κ. Βουλφράν ἐρχόμενος τὸ πρωῒ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ εὐθὺς πρῶτον ἀνεγίνωσκε τὴν ἀλληλογραφίαν. Ἐκόμιζε δὲ αὐτὴν ἐκ τοῦ ταχυδρομείου ὁ παῖς τοῦ γραφείου καὶ ἐχώριζε τὰς ἐκ Γαλλίας ἐπιστολάς καὶ τὰς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰς δύο σωροὺς ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ κ. Βουλφράν. Ἄλλοτε ὁ κ. Βουλφράν ἀπεσφράγιζεν αὐτὰς τὰς Γαλλικὰς ἐπιστολάς καὶ ὑπηγόρευεν εἰς ὑπάλληλον τὴν κατάλληλον ἀπάντησιν καὶ ἔβιδεν ὁδηγίας πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαφόρων παραγγελιῶν· ἀλλ' ἄφ' ὅτου ἦτο τυφλὸς προσεκάλει ὡς βοηθὸς τοὺς ἀνεψιούς του καὶ τὸν Ταουεὺλ, οἵτινες ἀνεγίνωσκον δυνατὰ τὰς ἐπιστολάς καὶ ἐσημείουν τὰ ἄξια σημειώσεως. Τὰς ἄλλας δὲ ἐπιστολάς ἀπεσφράγιζον καὶ τὰς παρέδιδον, ἀφ' ὅτου ὁ Κλέφτιν ἦτο ἀρρωστος, τὰς μὲν Ἀγγλικὰς εἰς τὸν Φαβρὴν, τὰς δὲ Γερμανικὰς εἰς τὸν Μοικκλῆς.

Τὴν πρωΐαν ἧς προγήθη ἡ συνδιάλεξις τοῦ Μοικκλῆς, ἡ τῶσον παραύξασα τὴν Πετρίναν, ὁ κ. Βουλφράν, ὁ Θεόδωρος, ὁ Καζιμίρ καὶ ὁ Ταουεὺλ ἠσχολοῦντο ὡς συνήθως περὶ τὴν ἀλληλογραφίαν. Ὁ Θεόδωρος ὅστις ἀπεσφράγιζε τὰς ἐπιστολάς καὶ ἔλεγε πῶθεν ἐστέλλοντο, ἀνοίξας ἐπιστολὴν τινα εἶπε :

«Ἐπιστολὴ ἐκ Δάκκας, 29 Μαΐου».

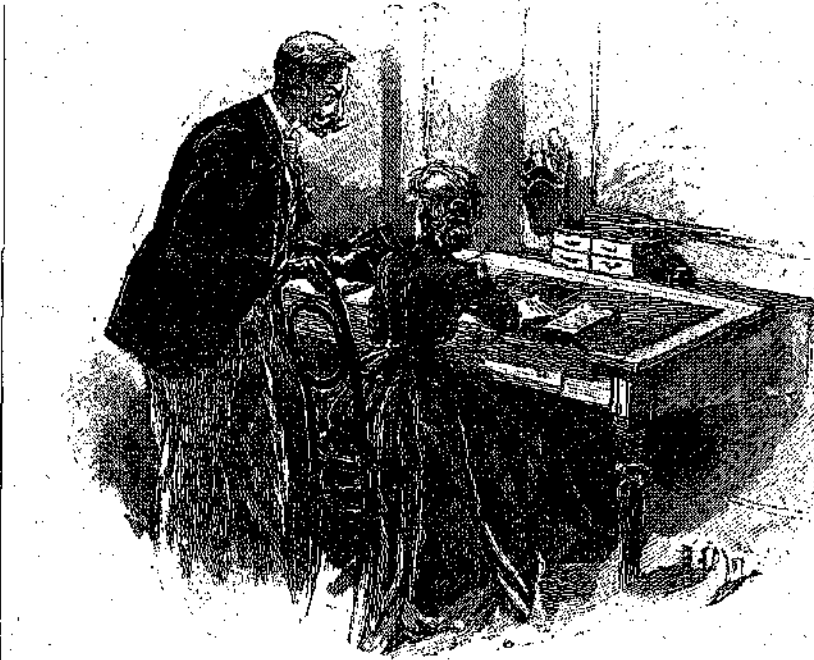
— Γαλλιστί; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

— Ὅχι, Ἀγγλιστί.

— Ἡ ὑπογραφή;

— Δὲν εἶνε εὐανάγνωστος, καί τι ἀν Φέλτες, Φόλτες, Φίλτες καὶ ἔχει ἔμπροσ μίαν λέξιν τὴν ὁποῖαν δὲν εἰμπαρῶ νὰ ἀναγνώσω. Εἶνε τέσσαρες σελίδες, τὸ ὄνομά σας ἐπαναλαμβάνεται πούλλκις. Θά τὴν δώσωμεν εἰς τὸν Φαβρὴν;

— Ὅχι, δὸς μοῦ τὴν.

«Τὴν ἐπιστολὴν τῆς Δάκκας μεταφράξεις;» (Σελ. 274, στήλ. 6'.)

Ταυτοχρόνως ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ Ταουεὺλ ἀπέβλεψαν μετὰ περιεργείας πρὸς τὸν κ. Βουλφράν, ἀλλὰ παρευθὺς ὑπεκρίθησαν ἀδιαφορίαν, διότι ἑκάτερος αὐτῶν παρετήρησεν ὅτι δὲν διέφυγε τὸν ἔτερον τὸ κίνημά του τοῦτο.

— «Τὴν θέτω ἐπὶ τοῦ γραφείου σας, εἶπεν ὁ Θεόδωρος.

— Ὅχι, δὸς μοῦ τὴν».

Μετ' οὗ πολὺ ἐληξεν ἡ ἐργασία, ὁ δὲ ὑπάλληλος ἀπεχώρησε παραλαμβάνων τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὰς σημειώσεις του. Ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ Ταουεὺλ ἐζήτησαν παρὰ τοῦ Βουλφράν ὁδηγίας περὶ διαφόρων πραγμάτων, ἀλλ' αὐτὸς τοὺς ἀπέπεμφε καὶ εὐθὺς ὡς ἐξῆλθον ἐσήμανε νὰ ἔλθῃ ἡ Πετρίνα, ἧτις παρευθὺς εἰσῆλθε.

«Δὲν μοι λέγεις τί πράγμα εἶνε αὐτὴ ἔδω ἡ ἐπιστολὴ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν».

«Ἐλαβεν αὐτὴν ἡ Πετρίνα καὶ τὴν παρετήρησεν. Ἐὰν ὁ κ. Βουλφράν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν Πετρίναν, θά ἔβλεπεν ὅτι ἦτο ὡχρὰ καὶ αἱ χεῖρές της ἔτρεμον. «Εἶνε ἐπιστολὴ ἀγγλικὴ ἐκ τῆς Δάκ-

κας καὶ ἔχει χρονολογίαν 29 Μαΐου.

— Ἡ ὑπογραφή;

Στρέψασα τὴν ἐπιστολὴν, εἶπε :

«Πάτερ Φίλτες.

— Εἶσαι βεβαία;

— Μάλιστα, κύριε, πάτερ Φίλτες.

— Καὶ τί λέγεις;

— Μ' ἐπιτρέπετε νὰ ἀναγνώσω πρῶτον ὀλίγους στίχους;

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ γρήγορα.»

Προθύμως θά ὑπήκουεν εἰς τὴν προτροπὴν ταύτην, ἀλλ' ἡ συγκίνησις αὐτῆς ἀντὶ νὰ κατασταλῇ, ἠδῆθη καὶ αἱ λέξεις ἐχόρευον πρὸ τῶν ἐσκοτισμένων ὀφθαλμῶν της.

«Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν δυσφορῶν.

— Κύριε, εἶνε δυσανάγνωστος καὶ δυσνόητος· αἱ φράσεις εἶνε μακροσκελεῖς.

— Μὴ μεταφράσης, ἀλλ' ἀπλῶς εἰπέ τὴν ἔννοιαν· περὶ τίνας διακλιμάανει;

Παρῆλθεν ὀλίγη ὥρα ἕως οὗ ἀποκριθῆ τέλος εἶπε :

«Ὁ πάτερ Φίλτες γράφει ὅτι ὁ πάτερ Λεκτέρ, πρὸς τὸ ὅποιον εἴχετε γράψῃ ἀπέθανε καὶ ἀφῆκε παραγγελίαν εἰς αὐ-

της. Ἡ μήτηρ πολὺ ὑπέφερε διὰ τὴν προφυλάξῃ τὴν κόρην τῆς ἀπὸ νέου κρουολόγημα· ἡ νύξ ὁμως ἐκείνη ἦτο τὸ προανάκρουσμα μόνον τῆς ἀσθενείας, πολλὰ δὲ ἡμέραι καὶ νύκτες ἐτι μᾶλλον δεινόταται ἐπηκολούθησαν. Ἐπὶ τέλους ἐφθασεν ὁ καιρὸς τῆς τόσοσ ποθητῆς ἀναρρώσεως μὲ ὄλας τὰς μικρὰς τέρψεις τὰς ὁποίας αἱ μητέρες εἰσέβρουν νὰ παρέχουν εἰς τὰ τέκνα των. Μίαν πρωΐαν, ἡ Εὐθαλία, ἥτις διαρκῶς παρεπονείτο ὅτι πεινᾷ, εἶδε παρατιθέμενον ἐνώπιόν τῆς μέγα κύπελλον σοκολάτας καὶ μικρὸν λευκότερον φωμάκι.

— Λοιπὸν! τίποτε δὲν λὲς σήμερον; εἶπεν ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία ἐπερίμενε νὰ ἴδῃ τὴν Εὐθαλίαν ζωηρῶς ἐκδηλουσαν τὴν χαρὰν τῆς ἅμα εἶδε πρόγευμα τόσο ἀφρονότερον τῶν προηγουμένων. Ἄλλα σὺ κλαῖς, κόρη μου!.. Τί ἔχεις, παιδί μου;

Διατί ἐκλαίει ἡ Εὐθαλία σεις βεβαίως μαντεύετε: τὸ μικρὸ αὐτὸ φωμάκι ἐφερνεν αἰφνιδίως εἰς τὴν μνήμην τῆς τὴν θλιβεράν ἐκείνην ἐσπέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀμφέβαλε περὶ τῆς στοργῆς τῆς μητρός τῆς. Ὡ! πόσον ἤσχηνοτό τὴν ἀγνοήσασα ὅτι εἶχε πλανηθῆ! Διότι ἡ μήτηρ ἐπεριποιήθη καὶ αὐτὴν ὅσον καὶ τὸν Στέφανον, περισσότερον μάλιστα αὐτὴν, ἐπειδὴ ἡ ἀσθενεία τῆς ἦτο βαρύτερα ὁ ἰατρὸς πρὸ δύο ἡμερῶν τῆς εἶχεν εἰπῆ ὅτι δι' αὐτὴν ἐκοπίασε διπλασίως ἀπὸ ὅσον ἐκοπίασε διὰ τὸν Στέφανον. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νόσου ὑπέφερε τόσοσ πολὺ, ὅστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιληφθῆ μὲ πᾶσιν ἀρυσίωσιν τὴν ἐνοσήλευεν ἡ μήτηρ τῆς ἀλλὰ τὰρα ἐνεθυμείτο ὅτι, ἐν μέσῳ τῆς ἀμίγλης ἡ ὁποία ἐπισκότιζε τὰς αἰσθήσεις τῆς, διεκρινεν ἀμυδρῶς τὴν μητέρα τῆς πάντοτε, καὶ ὅταν ὁ ἥλιος εἰσέδουε διὰ τῶν κλειστῶν παραπετασμάτων καὶ ὅταν ἡ κανθὺλα ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον.

Ἡ μήτηρ τῆς μόνη τῆς εἶδιδε τὰ φάρμακα, αὐτὴ μόνη μετεκίει τὸ προσκεφάλαιόν τῆς, αὐτὴ διηυθεῖται τὰ σκεπάσματα τῆς, αὐτὴ διώρθωνε τὴν κόρην τῆς. Ἐνεθυμείτο ἀμυδρῶς τὴν μνήμην τοῦ Στεφάνου ἐπιταλουμένου ἀνωφελῶς τὴν βοήθειαν τῆς μητρός του εἰς τὰ παιγνίδια μὲ τὰ ὁποία ἐνησχολείτο κατὰ τὴν ἀνάρρωσίν του. ἐπίσης ἐνεθυμείτο τὰς διαμαρτυρίας τῆς θαλαμηπόλου: «Κυρία, πρέπει ν' ἀνακαυθῆτε καὶ ὀλίγον, Κυρία, θέλετε λοιπὸν νὰ καταστρέψετε τὴν υγείαν σας ἀπὸ τοὺς κόπους...»

Ἡ Εὐθαλία, ἀσπασθεῖσα τρυφερῶς τὴν μητέρα τῆς, ἐπλησίασεν εἰς τὸ σὺς αὐτῆς τὰ χεῖλη τῆς καὶ τῆς εἶπεν ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἐρώτησίν τῆς:

— Μητερούλα μου, κλαίω διότι ἐθυμήθηκα αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅτι μίαν ἡμέραν μού ἤλθαν εἰς τὸν νοῦν μου ἀνόητος καὶ πολὺ κακὴς ἰδέες, ἀλλὰ ἐπέρασαν πλέον, καὶ σε ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ.

Ἐπεὶ αἰσθανομένη ὅτι ἡ ἀδυναμία

τῆς δὲν τῆ ἐπέτρεπε νὰ σκεφθῆ περισσότερον, ὅτι ἡ σοκολάτα διέχυνε γλυκεῖαν εὐωδίαν, καὶ ὅτι ἐπεινα πολὺ, ἐρρίφθη πειναλέα εἰς τὸ ὠραῖον τῆς πρόγευμα.

Ἡ μήτηρ δὲν ἐπέμενε νὰ μάθῃ περισσότερα ἐγνώριζε καλῶς τὸν χαρακτῆρα τῆς Εὐθαλίας καὶ ἦτο βεβαία ὅτι τάχιον ἢ βράδιον θὰ τῆ παρεῖχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ μαντεύσῃ ποῖαι ἦσαν αὐταὶ αἱ ἀνόητοι καὶ κακαὶ ἰδέαι. Τῶντοι, τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἡ Εὐθαλία ἀπέτεινεν αἰφνιδίως τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν εἰς τὴν μητέρα τῆς:

— Μητέρα, ποῖον ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας ἀγαπᾷς περισσότερον;

— Κανένα δὲν ἀγαπῶ περισσότερον, χρυσὸ μου παιδί. Ἡ καρδία τῶν μητέρων εἶνε πλασμένη οὕτως ὅστε κάθε τῆς παιδί νὰ ἔχῃ τὴν θέσιν του ἐκεῖ μέσα, μίαν μεγάλην θέσιν ὅμοιαν μὲ τὴν θέσιν τῶν ἄλλων τῆς τέκνων.

— Ἀλήθεια λὲς; ἠρώτησεν ὁ Στέφανος ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν εἶχε χωνεύσῃ τὴν ἀπότομον διακοπὴν τῶν μητρικῶν θωπειῶν, ἐνῶ ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀκόμη δικαίωμα νὰ τὰς ἀπολαμβάνῃ.

— Βεβαία, ἀλήθεια λέγω, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ καὶ διατί τάχα νὰ ἀγαπᾷ τὸ ἕνα μου παιδί περισσότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο; — Ἐνόμισα μίαν ἡμέραν, εἶπεν ἡ Εὐθαλία πολὺ ἐρυθρίασα, ὅτι ἡγάπας περισσότερον τὸν Στέφανον, ἐπειδὴ τὸν ἐπεριποιεῖτο καὶ δὲν τὸν ἀφινε μόνον οὐτε στιγμὴν ὅταν ἦτο ἀρρωστος εἶχα πεισθῆ ὅτι δὲν με ἡγάπας ὅσον αὐτὸν ὑστερα ὁμως ἔκαμες τὰ ἴδια καὶ δι' ἐμέ...

— Φυσικώτατα, εἶπεν ἡ μήτηρ καὶ ἂν τώρα ποῦ εἶσθε καὶ οἱ δύο καλὰ, ἀρρώσταινε ὁ Τιμολέων, θὰ ἀπεριωνόμην εἰς αὐτὸν καὶ μόνον καὶ σὰς θὰ σας ἀνέθετα εἰς τὴν Φλώραν. Ὡστε βλέπετε πολὺ καλὰ ὅτι κανένα δὲν ἀγαπᾷ διαρκῶς περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἄν ὁμως θέλετε καὶ καλὰ νὰ εἰπῆτε ὅτι ἡ ἡ μήτηρ ἀγαπᾷ ἐνίοτε ἕνα τῆς παιδί περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, εἰμποροῦμεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι κάμνει τοῦτο προσωρινῶς δι' ἐκεῖνο τὸ τέκνον τῆς τὸ ὁποῖον εἶνε ἀρρωστος, τὸ ὁποῖον ἔχει περισσότεραν ἀνάγκην περιποιήσεων.

Προσπαθήσατε μόνον νὰ μὴ με κάμνετε νὰ εὐρίσκωμαι πολὺν καιρὸν εἰς τὴν τοιαύτην ἀνάγκην. Δὲν θέλω πλέον νὰ βλέπω ὡχρὰ τὰ προσωπάκια σας καὶ ἐτσι ἀδύνατα τὰ χεράκια σας. Πρέπει γρήγορα νὰ διώξετε ἀπὸ ἐπάνω σας τῆς ἀρρώστιας καὶ ὅτι ἄλλο κακὸν ἔχετε.

Ἡ Εὐθαλία ἐξεπράγη εἰς γέλωτας, ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν ἐγάλα, ἦτο μάλιστα πολὺ σοβαρὰ, διότι ἔλαβεν ἀπόφασιν πολὺ σταθερὰν ἀπερῆσαι σπουδαίως, ποτὲ πλέον νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς οὐτὲ ἡ ἐλαχίστη ζηλοτυκία.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΠΕΙΟ ΜΕΓΑΛΗ

Εἶπ' ἡ Φρόσω ἔς τὴν Ἐλένη: «Ἐγὼ εἶμαι πειὸ μεγάλη, Ἦ' ἀκουσα ἀπὸ τὸ στόμα ὄλων μας τῶν συγγενῶν. — Πόσων χρόνων εἶσαι τώρα; ἀπεκρίθηκεν ἡ ἄλλη, — Εἶμαι ἔξη, καὶ οὐ πόσων; — Ἐξη καὶ τριῶν μηνῶν. — Ναὶ ἀπῆντησεν ἡ Φρόσω, τὰ γνωρίζω ὅλ' αὐτά, ὁμως εἶπεν ἡ μαμμὰ μου πῶς τοῦ χρόνου δᾶμ' ἔφτά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΙ ΕΦΥΤΡΩΣΕ

Ὁ Μπαρμπαηλίας εἶνε γέρων κηπουρός, τριάντα ἔτη τώρα εἰς τὴν ὕπρησιαν τῆς οἰκογενείας Καλλιάρχῃ. Ἡ ἀφοσίωσις του εἰς τοὺς κυρίους του εἶπε περιγράφεται. Τὸν κῆπον τὸν περιποιεῖται καλλίτερα παρὰ ἂν ἦτο ἰδικὸς του. Πότε σκάπτει, πότε σκαλίσει, πότε κλαδεύει, πότε ποτίζει τὴν αὐγὴν αὐγὴν κῆπος ἀνθῆ δροσολουμένα καὶ τὰ φέρει εἰς τοὺς κυρίους του ὅταν ὠριμάσῃ τὰ ὀπωρικά, θέτει τὰ πρῶτα πρῶτα εἰς ἕν κἀνιστρον καὶ τὰ φέρει τὴν ὄραν τῷ φαγητοῦ εἰς τὸν κύριόν του ὑπερήφανος καὶ εὐτυχῆς.

Ἄλλ' ὁ γέρων αὐθέντης του, ὅσοι τόσοσ τὸν ἡγάπα, ἀπέθανε καὶ τώρα κύριός του εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ αὐθέντου, τῆς Περικλῆς, νέος ἕως δεκαεννέα ἔτων ὁ πρὸς τὰλλα εἶνε καλὸς, ἀλλὰ τὴν Μπαρμπαηλίαν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκράτηε τόσοσ φορὰς μικρὰ παιδάκι ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τὸν περιέφερεν εἰς τὸν κῆπον, δὲν τῆ πολυλογαρίζαι, δὲν σέβεται τὰς ἀσκαρτρίτσας του τὸν περιπαίξει μάλιστα ὅσοι εἶνε ἀπλοῦς ἀνθρώπος. Μίαν δὲ ἡμέραν τι ἐσκέφθη, νομίζετε, νὰ κάμῃ;

Ἐρχεται πρὸς τὸν Μπαρμπαηλίαν καὶ ἐκβάλλει ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἕν χωρτίον τὸ ὁποῖον ξεδιπλώνει μὲ πολλὴν προσοχὴν ἐντὸς αὐτοῦ εἶχεν αὐγὰ βέργα.

— Βλέπεις αὐτὸν τὸν σπόρον; τοῦ λέγει μὲ τὸν ἔθωκα ἕνας φίλος μου πῆλθε ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

Ὁ πεπειραμένος Μπαρμπαηλίας ἐνόησε μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα τι συνέβαινε, καὶ ἐμειδίασε.

— Καὶ θὰ φυτρώσῃ, λέγεις, Μπαρμπαηλία, αὐτὸς ὁ σπόρος;

— Ὡ, χωρὶς ἄλλο ἀφεντικὸ ἀπὸ ὁ σπόρος φυτρώνει γρήγορα! πέρασε ἕδουο τρεῖς ἡμέρας καὶ θὰ ἴδῃς.

— Γέλια που ἔχω νὰ κάνω! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Περικλῆς ἀναχωρῶν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κῆπον.

— Αἶ, λοιπὸν, Μπαρμπαηλία, ὁ σπόρος τί γίνεται;

— Ἐφύτρωσε, ἀφεντικὸ.

— Ἀλήθεια; τόσο γρήγορα;

— Ἐλα νὰ ἴδῃς.

Ὁ Μπαρμπαηλίας προηγεῖτο σοβαρῶς ὁ δὲ Περικλῆς παρηκολούθει γελῶν.

ΕἰΣ ἘΒΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Σήμερα θὰ ὑπάγωμεν μὲ τὴν φαντασίαν μας εἰς ἕνα ἄλλον τόπον, ξένον καὶ μακρινόν.

Ὁ τόπος αὐτὸς εἶνε ἡ Πορτογαλλία.

Οἱ Πορτογάλλοι ἦσαν ἄλλοτε τολμηροὶ θαλασσοπόροι αὐτοὶ ἀνεκάλυψαν πρῶτοι τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, τὴν Βραζιλίαν, τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος φέρει πρὸς τὰς Ἰνδίας ἦσαν ἐμπορικὸς λαὸς ὁ ὁποῖος μετέφερεν εἰς μακρινὰ μέρη τὰ ἐμπορεύματά του.

Τώρα ὁμως οἱ Πορτογάλλοι δὲν εἶνε ὅπως ἄλλοτε οὐτε νέους τόπους εὐρίσκουν πλέον, οὐτε μεγάλον ἐμπόριον κάμνουν τώρα ἡ μεγαλητέρα των ἐργασία εἶνε ἡ ἀλιεία.

Ὁ πτωχὸς λαὸς τρώγει βαλανίδια καὶ κάστανα, τὰ ὁποία μαγειρεύουν κατὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους τρόπους μέσα εἰς τὰ σπίτια των εἶνε βυπαροὶ καὶ τὰ ἐνδύματά των δὲν φημίζονται διὰ τὴν καθαρότητά των.

Ἡ εἰκὼν μας παριστάνει μίαν προκουμαίαν τῆς Πορτογαλλίας εἰς τὸν λιμένα εἶνε πλοῖα ἀραγμένα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος διακρίνονται μερικὰ κτήρια.

Ἐπάνω εἰς τὴν προκουμαίαν ἕνας ναυτικὸς μὲ πλατύγυρον σκιαδίων, μὲ μαχαίρι εἰς τὴν ζώνην του, μὲ ναυτικὸν χιτῶνα καὶ ἐπεδύτην καὶ πανταλόνιον σχισμένον εἰς τὸ κάτω μέρος, ὁμιλεῖ μὲ μίαν ψαροπούλιαν.

Καὶ αὐτὴ φορεῖ ψάθινον σκιαδίων μὲ γυρον ἀκόμη πλατύτερον τὰ μανίκια τοῦ ὑποκαμίσου τῆς φθάνουν ἕως εἰς τοὺς ἀγκῶνας ὑποδήματα δὲν φορεῖ.

— Ἐδῶ εἶνε, εἶπεν ὁ κηπουρός, σκύψε νὰ ἴδῃς.

Ὁ Περικλῆς ἔκυψε καὶ τί εἶδε; κεφαλάς βεγκῶν, αἱ ὁποῖαι κατακίτριναὶ ὠρθοῦντο ὡς νὰ ἦσαν σκαράγγια.

Ὅτε ὄψασεν τὴν κεφαλὴν του δὲ ἐγάλα πλέον ἔστρεψε καὶ παρετήρησε τὸν Μπαρμπαηλίαν, ὅστις ἔχει μὲ χαιρεκακίαν ἀλλὰ μὲ τόνον παραπόνου τῷ εἶπε:

— Ρέγγες ἐφυτρώσαμε, παιδί μου, βέγγες ἐφύτρωσαν!

Τὸ πικρὸν καὶ εὐφρὸς μάθημα ἐκάμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν νέον, ὅστις δὲν εἶχε κακὴν καρδίαν, καὶ ἔκτοτε ἐξετίμα καὶ ἐσέβητο ὅπως ἔπρεπε τὸν ἀφωσιωμένον κηπουρόν.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

εἶνε νέα καὶ δροσερὰ κόρη μὲ μάτια μαύρα γεμάτα ζωὴν ἀκουμβᾷ εἰς τὸ ψαράδικο πανέρι τῆς. Ὅπισω ἀπ' αὐτὴν εἶνε ἄλλαι ψαροπούλαι ἡ μία τοποθετεῖ μέσα εἰς ἕνα κορινάκι βοφούς καὶ συναγρίδας ἡ ἄλλη κρατεῖ ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τῆς γεμάτο τὸ πανέρι. Αὐτὸ εἶνε τὸ σημερινόν μας ταξιδάκι, ἀγαπητοῦ μου ἀναγνώστα.

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ

Σε, ά, παιδάκια, μή βροντάτε,
μήν κάμνετ' έτσι παραχή—
'ς την κούνια το μωρό κοιμάται
μέ την άθωα του ψυχί.

'Στό πλάγι του έν' άγγελούδι
ήλθε κ' εκάθισε ξανά
κι' άόρατο μ' ένα τραγουδι
τό νανουρίζει σιγανά.

Κι' αυτό π' άκούει τό σκοπό του
και τά λογικια τά καλά
άναγαλιάζει 'ς τό όνειρό του
'ς τόν ύπνο του χαμογιάδ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Έξ άνεκδότη συλλογής]

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ
(Συνέχεια είδε σελ. 270)

Και οι μέν φρόνιμοι δέν 'άνησύχσαν
περί τούτου, οι δέ άτακτοι ένόησαν ότι
δέν έμελλον να περάσουν τόν ήσυχός
ήμέρας.

Έν μόνον πρᾶγμα έδεικνυεν επί του
προσώπου του Προβατά την άκαμπτον
αυτήν θέλησιν, αι όφρυς του.

Αί δύο κύται όφρυς άπετέλουν βρό-
μετρον, τό όποϊόν έδεικνυεν ακριβέστατα
έν ήτο ήσυχία ή καταγής.

Όταν όλα ήσαν έν τάξει αι περίφη-
μοι αύται όφρυς ώμοιάζον πρός τας όφρυς
όλου του κόσμου· άλλ' άν τό ζωηρόν
πλήθος των μαθητών έφαντάζετο να εξε-
γερθή κατά της διευθυντικής εξουσίας,
τότε αι όφρυς εκείναι έσχημάτιζον όξείαν
γωνίαν υπεράνω των όφθαλμών, όστινες
ήσαν έτοιμοι να έκσφενδονίσωσι τόν κε-
ραυόν.

Είς την παρούσαν περίστασιν τό βαρό-
μετρον έδεικνε καλόν καιρόν, ό δέ διευ-
θυντής του Έκπαιδευτηρίου προσέβλεπε
κατευχαριστημένος τούς τέσσαρας άδελ-
φούς, όστινες άμηχανούντες περιέστρεφον
τό πιλίδιόν των εις τούς άνυπομόνους
δακτύλους των.

— Οι άνεψιοί μου! είπεν ό λοχαγός,
δεικνύων τά τέσσαρα παιδία, τά όποια
έκοκκίησαν ως παπαρούνα.

— Άλήθεια! ά, είπατε εύτυχός που
έχατε τούτους άνεψιούς!

Ό λοχαγός έδειξεν ότι πράγματι εύ-
τυχός ήτο διότι είχε τούς άνεψιούς έ-
κείνους.

Άν πρό όκτώ ήμερών ό κ. Προβα-
τάς ώμίλει πρός τόν κ. Ιερώνυμον περί
της εύτυχίας του ταύτης, πολύ παρα-
δόξως θα υπεδέχτο τούς λόγους του ό
γρηάτος άξιωματικός.

Άλλά την ήμέραν εκείνην τό πρᾶγμα

διέφερε· ή χαρά του και ή ύπρησφάνεία
του έφαινοντο εις τό βλέμμα του.

— Πόσων έτών είσθε, μικροί φίλοι;
ήρώτησεν ό κ. διευθυντής τούς τέσσαρας
άδελφούς.

Ό Ιάκωβος έλαβε τόν λόγον έν όνό-
ματι όλων, έφ' όσον δ' ήκουεν αυτόν ό κ.
Προβατάς γλυκύτερον μειδίαμα έπήνεθη
εις τά χείλη του.

— Καλά, πολύ καλά· ό μεγαλύτερος
θα καταταχθῆ εις την τάξιν μου, και
πιστεύω ότι θα φανῆ έφάμιλλος των άλλ-
λων. Λατινικά ήρχισες καθόλου, παιδί
μου;

— Ναι, κέρυσι, κύριε διευθυντά.

— Έρέτος λοιπόν θα τα έξακολου-
θήσης και θα προσπαθήσωμεν να σε εισ-
άξωμεν εις τά μυστήρια του σουπίνου
και του γερουυδίου.

— Αύτά δε τά παιδία, έξηκολούθησεν
ό κ. Προβατάς, δείξας τόν Πέτρον και
τόν Άνδρέαν όστινες έστάντο άκίνητοι,
θα καταχθούν εις τό σχολαρχείον· διότι
έχομεν έδω και σχολαρχείον και γυμνά-
σιον.

Ταύτα δε λέγων έθιξε τό έλατήριον
ένός κώδωνος πλησίον του εύρισχόμενον.

Ό ασθματικός θυρωρός ένεφανίσθη
βήχων.

— Παρασκευά, είπεν ό διευθυντής,
είπά εις τόν κ. Ραπτάν να λάβη την
καλοσύνην να έλθη έδω.

Ό θυρωρός έξηφανίσθη μετά ταχύ-
τητος της όποίας ουδεις θα τον ένόμιζεν
άξιον, με' άλλιον δε έλαφρός και δειλός
κρότος ήκούσθη εις την θύραν.

Ό έλθών ήτο νέος, τό δε ώχρόν πρό-
σωπόν του έσχημάτιζε σφοδράν αντίθεσιν
πρός τό ροδόχρουν πρόσωπον του κ.
Προβατά.

Ήτο ύψηλός, πολύ ισχνός, τό δε ύ-
ψηλόν του άνάστημα έκλινεν ως κάλαμος
υπόστας ήδη την όρμην της καταγίδος.
Μάθη και μακρά ήτο ή κόμη του. Τό
ένδυμά του μαύρον άλλοτε, ήτο καθά-
ριον, άλλα και απότριπτον εις πολλά
μέρη, δέν θα έξεπλήττοντο δε διά τούτο
όσοι έγνώριζον πόσα έτη ύπηρεσίας ή-
ρίθμει επί της ράχειός του.

Ό κ. Ραπτάς έχαιρέτισεν άδεξίως·
έφάμιλλος πρός την συστολήν του ήτο ή
μυωπία του, οι δέ μαθηταί του έκάρηνον
συχνά καταχρησιν αυτής.

— Περισσότεραν αυστηρότητα, φίλε
μου! περισσότερο αυστηρότητα! έλεγε
συχνά πρός τόν ώχρόν καθηγητήν! ό
κύριος διευθυντής.

Μεθ' όλας όμως τας παραινέσεις ταύ-
τας, έξήρχοντο έκ της τάξεως του κ.
Ραπτά τόνον ισχυραί κραυγαί, ώστε ό
κ. Προβατάς ήναγκάζετο ν' άφήση τό μά-
θημά του και να έλθη εις την αίθουσαν
της παραδόσεως του κ. Ραπτά. Εύθως
ως ένεφανίζοντο αι έξηγηριωμένα όφρυς
του διευθυντού άποτελοΰσαι άπειλητικήν

περίσωμένην, ή τάξις επανήρχετο· ή
κεφαλή του κ. Προβατά επανήργει ως
κεφαλή Μεδούσης και άπελίθου τούς
κατεπιτημένους μαθητάς.

— Κύριε Ραπτά, είπεν ό διευθυντής
πρός αυτόν δεικνύων τούς δύο άνε-
ψιούς του λοχαγού· αυτοί οι δύο μαθηταί
είνε δια την τάξιν σου, νομίζω. Τας
πρώτας εβδομάδας παρατηρήσατε με
προσοχήν τας δυνάμεις των, και έπειτα
άπορασίζομεν πού θα τους κατατάξωμεν.

— Πολύ καλά, κύριε διευθυντά, πολύ
καλά!

Τας άλλās δε ταύτας λέξεις είπών ό
ώχρος καθηγητής έγινε κατακόκκινος.

Την στιγμήν εκείνην εισήλθεν ή κυ-
ρία Προβατά.

Ό λοχαγός ήγήρεθη και έχαιρέτισεν·
ή κυρία άντεχαίρετίσσε φιλοφρόνως, ό δέ
κ. Ραπτάς επώρμηθείς την περίστασιν
ταύτην έδραπέτευσεν, αφ' ου ό προϊ-
στάμενός του έδωκεν εις αυτόν την ά-
δειαν δε' εύμενούς κινήματος της κε-
φαλής.

Η κυρία Προβατά δέν ήτο πλέον νέα,
άλλα τά ρόδα του προσώπου της διετη-
ροΰντο τόνον θαλαρά όσον και τά του
έργοχειρου της, τά όποια εύρισκοντο έκ
της έστίας και έπροφυλάσσοντο από τό
ξεθωρίασμα δια κώδωνος ύάλινου.

Η κυρία Προβατά είχε την διευθυνσιν
του δημοτικού σχολείου· αυτή δε ή ίδια
έδίδασκεν εις τά μικρά των συλλαβισμάν,
και τας πρώτας αρχάς της γραφής και
ήδρωνε να διδάξη εις τά μικρά ν' αριθ-
μούν μέχρι των εκατόν.

Μετά τούς χαιρετισμούς ή κυρία Προ-
βατά έράνην κατευχαριστημένη διότι ό
Παυλάκης έμελλε να καταταχθῆ εις τό
τμήμά της. Προσεκάλεσε τό παιδίόν
πλησίον της, τό έθώπευσε, τό έφίλησε και
τω ώμίλησε μετά στοργής. Τό παρω-
μόιασε με τρυφερόν άνθόλλιον, τό όποϊόν
άκατεί τας άγρύπνους φροντίδας θεϊκού
κηπουρού δια να μεγαλώση, δια να άνθήσῃ
εις τόν κόσμον τούτον.

Η κυρία Προβατά έν τῆ ρύμη του
λόγου παρωμόιασε την ζωήν με θάλασ-
σαν, ήτις έχει κύματα άφρίζοντα, πύ-
γοντα τούς ταξειδιώτας. Ό Παυλάκης
άκούων να γίνεται λόγος περί κυμάτων
και πνιγμού άπεφάσισε να μάθη να κω-
λυμβᾷ όπως οι άδελφοί του, δια να μη
καταποντισθῆ εις την φοβεράν αυτήν θά-
λασσαν την όποιαν περιέγραφε τόνον τρο-
μεράν ή κυρία Προβατά.

Οι τέσσαρες άδελφοί έμελλον να ένε-
ήμισύσονται· ό τελευταίος ούτος όρος
κατεγούησε περισσότερο τόν κ. Προ-
βατάν και την σύζυγόν του, διότι εις τά
διδάκτρα προσετίθεντο και τροφεϊά και
ούτω ηύξανε τό ληθησόμενον ποσό.

[Έπειτα συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(Συνέχεια και τέλος ίδε σελίδα 267)

Ό βασιλεύς και οι συνοδοί του μετέ-
θησαν έν σπουδή εις τόν άγρόν όπου έ-
πειτο κυνοσπάρκτον τό σώμα του Πολυ-
κίρκου· έδεήθησαν εις την θεάν Έκάτην
και τόν Πλούτωνα να καταπραΰνωσι την
όργην των, έπλυαν τόν νεκρόν με ίερόν
όδωρ, και έκασαν ό τι έμενον επί κλώ-
των τούς όποιους έκοψαν την στιγμήν
έκείνην και επί της τέφρας ίδρυσαν ύψη-
λόν τάφον από τό χώμα της πατρίδος.
Εύθως τότε έτρεξαν πρός τόν λιθοστρω-
μέον υπόγειον τάφον, όστις ύπήρξεν ή
νεκρική καστās της δυστυχούς Αντι-
γόνης.

Έξαφνα άκούει τις μακρόθεν δυνατούς
θρήνος έξερχομένους εκ του τάφου και
καθιστά τούτο γνωστόν εις τόν βασιλέα
Κρέοντα. Ούτος τρέξας τότε ταχύτερον
ήκουσεν άσφαείς ήχους κραυγής και άνε-
ρώησε θρηνηδώς:

— Ω! δυστυχής εγώ, μή επληθήσεωσαν
να προαισθήματά μου; Μήπως τώρα βα-
βλώ τόν δυστυχέστατον όρόμον, τόν ό-
ποιόν έβάδισα εις την ζωήν μου; Η φωνή
του υιού μου φθάνει άδύνατος μέχρι της
ύπων μου· ω ύπρητάι, τρέξατε, κρη-
μίσσατε την μεγάλην πέτραν και εισέλ-
θετε εις τό στόμιον του τάφου δια να
βλαιωθώ άν άκούω την φωνήν του Αί-
μωνος ή με άπατά ή άκού ή μου.

Οι ύπρητάι έξετέλεσαν την προστα-
γήν του βασιλέως, εις δε τό βαθύτα-
τον μέρος του υπογείου τάφου είδον την
Αντιγόνην κρεμαστήν από τόν λαϊμόν
δια βρόχου τόν όποϊόν έπλεξεν εκ λι-
θιδων στυδόνος· ό δέ Αίμων επ' αυτής
στηριζόμενος ένηγγαλλίετο σφικτά τό νε-
κρόν σώμα της και έθρήνει δια τόν θά-
νατον της μηστῆς του και την σκληρό-
τητα του πατρός του.

Ός είδεν ό Κρέων τόν υιόν του άνα-
φανεί πρός αυτόν με σπαρακτικās οι-
μωγās:

— Υιέ μου, τί σκέπτεσαι να κάμης;
ποία δυστυχία σε κατέβαλε; έξελθε, υιέ
μου, σε ίκετεύω γονυπετής.

Ό Αίμων παρετήρησεν αυτόν με ά-
γρίους όφθαλμούς χωρίς να είπη λέξιν.
Έν τῆ παραφορά της λύπης του ανα-
σά τό ξίφος του· ό Κρέων φεύγει, ό δέ
Αίμων άγανακτήσας κατά του έαυτου
του δια τό κίνημά του έστήριξε τό ξίφος
του και όρμήσας εκ' αυτού διεπέρασε τό
σπῆθος του· με άτονον χειρα έναγκαλι-
ζεται και πάλιν την παρθένον και εκβάλ-
λει επί της ώχρας παρεϊās αυτής με τό
κατακόκκινον ρεύμα του αίματος και την
πνοήν του. Ό νεκρός κρατεί ένηγκαλι-
σμένην την νεκράν...

Ό Κρέων, έξαλλος εκ της λύπης
λαμβάνει εις την άγκάλην του τό πτώμα

του υιού του και θρηνών και καταρώμε-
νος την κακοφροσύνην του φέρει αυτό
πρός τό άνάκτορον. Παρά την θύραν αυ-
τού μινθάνει νέον δυστύχημα.

Η σύζυγός του Εϋρυδικη μαθοΰσα
τόν θάνατον του Αίμωνος ήρχισε να θρηνη
την τύχην του υιού της, έπειτα δε κα-
τηράτο τόν Κρέοντα ως άφήσαντα αυτήν
έρημον και άτεκνον· πλήξασα δε τό σπῆθος
της με ξύ ούδηρον πίπτει χαμαί και
κλείει τούς όφθαλμούς της εις τό φῶς
της ζωής.

— Άλλοίμονον, άλλοίμονον! άνακρά-
ζει έν έσχάτη άπελπισία ό Κρέων· διατί
δέν με φονεύει κανείς; Δέν θέλω να ζώ!
Έγώ έφόνευσα σε, τέκνον μου Αίμων,
έγώ έθανάτωσα και σε, Εϋρυδικη. Έγώ
μόνος μου έπεσα εις άβυσσον συμφορών.
Υπήρξαται, πηγαίνετέ με μακράν έντεΰ-
θεν, εϊμαι τίποτε, εϊμαι άνθρωπος άχρη-
στος και μωρός.

Οι Οθηβαί φέροντες δηγοΰσιν εις τά
ανάκτορα τόν άπελπιν και δυστυχή και
έρημον βασιλέα, όστις έξακολουθεί θρη-
νών και έπικαλούμενος τόν θάνατον ως
μόνην σωτηρίαν. Μετά βαθείας δε συγ-
κινήσεως λέγουσιν οι γέροντες:

— Βάσις της επί του κόσμου εύδαι-
μονίας είναι ή φρόνησις· πρέπει να μη
λασθή κανεις προς τούς θεούς· ή μεγα-
λαχλία γίνεται αιτία μεγάλων συμφο-
ρών εις τούς αλαζόνες, όστινες άργά,
μινθάνουν τέλος την φρόνησιν.

Κατά την Αντιγόνην του Σοφοκλέους
Α. Π. Κ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 45^{ος}

Λύσεις των πνευματικών ασκήσεων των
δημοσιευθησομένων έν τούτς φυλλαδίοις της
«Διαπλάσεως» των μηνών Σεπτεμβρίου, Οκ-
τωβρίου, Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου. ε. ε.

Όροι του διαγωνισμού.

Οι μέλλοντες να συμμετάσχωσι του διαγω-
νισμού τούτου των λύσεων θα δικαιώσωσιν εις
τρεις τάξεις αναλόγως της ηλικίας των: ήτοι
εις την μικράν τάξιν, την μεσαίαν και την
άνωτέραν.

Είς την μικράν τάξιν υπάγονται οι μικρό-
τεροι εκ των φίλων της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τούτε-
στιν οι έχοντες ηλικίαν μέχρις ένδεκα έτών
συμπεληρωμένων.

Η μεσαία τάξις περιλαμβάνει τούς έχοντας
ηλικίαν άνωτερά των δεκαπέντε έτών συμπε-
ληρωμένων.

Και εις την άνωτέραν τάξιν υπάγονται
πάντες οι λοιποί άναγνώσται της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
άπό δεκαέξ έτών και άνω, διότι την ΔΙΑΠΛΑ-
ΣΙΝ την διαβάξουν άπλήστως και αι μάρμα-
ι ακόμη και οι πάσαι των συνδρομητών μας.

Χάρις εις την ύποδικεισιν ταύτην, έκαστος
συνδρομητής της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θα διαγω-
νίσσεται μετά συνομηλικών του.

Έχει δε τό δικαίωμα πᾶς συνδρομητής και
πᾶσα συνδρομητρια να λάβη μέρος εις τόν δια-
γωνισμόν, ή αντ' αυτού εκ ή μια εκ των ά-
δελφών του.

Μεταξύ των πνευματικών ασκήσεων, άς δη-
μοσιώσωμεν, υπάρχουσιν επίτηδες διά την μι-
κράν τάξιν εύκολόταται πνευματικά άσκήσεις,
και άλλαι πάλιν αναλόγως δυσκολότεραι δια τας
μεγαλειτέρας τάξεις των άναγνωστών μας.

Αι λύσεις των πνευματικών ασκήσεων έκά-
στου φυλλαδίου πρέπει να στέλλονται εγκαίρως,
ώστε να φθάσωσιν εις τό Γραφεϊόν μας πρό της
λήξεως της προθεσμίας, μέχρι της όποίας στέλ-
λονται άδαι και ήτις σημειούται έκάστοτε υπό
την επικεφαλίδα των προτεινομένων πνευματικών
ασκήσεων. Αί μετῃ την τεταγμένην προθεσμίαν
στελλόμεναι λύσεις δέν λαμβάνονται υπ' όφιν.

Οι στέλλοντες λύσεις πρέπει να γράφωσιν
έκαστου φυλλαδίου τας λύσεις εις χωριστόν
φύλλον χαρτου, επί του όποϊου είτατε άλλο
να μη είναι γεγραμμένον εκτός των λύσεων, διότι,
και αν είναι γεγραμμένον άλλο τι, δέν λαμβά-
νεται υπ' όφιν.

Αι λύσεις πρέπει να γράφονται ή μια υπό
την άλλην και όχι εις την αυτην γραμμίν, να
φέρη δε έκάστη τόν αριθμόν της πνευματικής
ασκήσεως εις ήν αναφέρεται.

Επί της επικεφαλίδος πρέπει να γράφεται
ό τόπος της διαμονής, ή χρονολογία, τό άλ-
θές όνομα και τό ψευδώνυμον (αν έχη) του στέλ-
λοντος τας λύσεις, και άφεύκτως ή ηλικία του.

Εάν παραλείπεται ή ηλικία, αι λύσεις δέν
συμπεριλαμβάνονται εις τόν διαγωνισμόν, διότι
ένεω αυτης είναι άδύνατον να γνωρισωμεν εις
ποιαν εκ των τριών τάξεων διαγωνίζεται ό
στέλλων αυτάς.

Απονομή των βραβείων.

Πρώτον βραβείον θα λάβωσι τρεις εκ των
διαγωνισθησομένων, ήτοι ανα εις έκάστης
των τριών τάξεων, ό έχων τας περισσότερας όρ-
θας λύσεις μεταξύ των άλλων συνομηλικών του.
(Όρθαι λύσεις θεωρούνται αι συμφωνούσαι καθ'
όλοκληρίαν προς τός υπό της «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
δημοσιευόμενας). Είς έκαστον τούτων θα δω-
ρηθώσιν άνα τρεις διάφοροι τόμοι της πρώτης
περιόδου της «Διαπλάσεως». Προστίθεται δε άπο-
νεμθη εις ατόυς ή τιμή της δημοσιεύσεως
της είκόνας των έν τῆ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

Δεύτερον βραβείον θα λάβωσιν έξι εκ των
διαγωνισθησομένων, ήτοι ανα δύο εκ έκάστης τά-
ξεως, οι έχοντες τας περισσότερας όρθας λύσεις
μετά τούς λαβόντας τό πρώτον βραβείον. Είς
έκαστον τούτων θα δωρηθώσιν άνα δύο τόμοι
της πρώτης περιόδου της «Διαπλάσεως».

Τρίτον βραβείον θα λάβωσιν έννεα εκ των
διαγωνισθησομένων, ήτοι τρεις εκ έκάστης τά-
ξεως, οι έχοντες τας περισσότερας όρθας λύσεις
μετά τούς λαβόντας τό δεύτερον βραβείον. Είς
έκαστον τούτων θα δωρηθῆ άνα εις μόνον τόμο.

Επίαιτον θα τύχωσι πάντες οι έχοντες όρ-
θας λύσεις όχι άλιγοτέρας του ήμισους των λύ-
σεων άς εύρον οι λαβόντες τό τρίτον βραβείον
έκ έκάστης τάξεως.

Εδωθήμων μετῃς θα τύχωσιν οι έχοντες όρθας
λύσεις όχι άλιγοτέρας του ήμισους των λύσεων
ας εύρον οι τυχόντες έκαινου εκ έκάστης τά-
ξεως.

Τών δε λοιπών θα δημοσιευθώσιν ήπλάς τά
δνόματα με τό ποσόν των λύσεων άς εύρον
έκαστος.

Εκτός Διαγωνισμού.

Οι τυχόντες εις προηγουμένους διαγωνισμούς
των λύσεων ένός οποιήσασθε βραβείου εις μίαν
εκ των τριών τάξεων, δέν δύναται να διαγω-
νίσσονται δια τό άλλον ή δια κατώτερον βραβείον
εις την αυτην τάξιν, και ελευθαί τιμητικώς
έκτός διαγωνισμού, εάν ή αριθμός των λύσεων
των τούς παρέχη τό δικαίωμα εις τό ίδιον ή εις
κατώτερον βραβείον έκαινου ού έτυχον άλλοτε.
Δέν τίθενται δε εκτός διαγωνισμού, μόνον εάν
διαγωνίσσονται εις τάξις μεγαλιτέραν ή πριν, ή
εις την ίδίαν μέν τάξιν, άλλα δια βραβείον άνω-
τέρον εκείνου του όποϊου άλλοτε έτυχον.

